

ROVATVEZETŐ: DR. SZIKRA DEZSŐ

Régiómegbeszélések fő témakörei: *Mi a tagság elvárása az új elnökségtől? Erdészeti Lapok; Helyi Csoportok bemutatása; Szervezeti és szervezési kérdések.*

Az OEE Nógrád, Heves, Borsod régió titkári értekezletének állásfoglalása

A tagság elvárása az új elnökségtől, a tagságot foglalkoztató kérdések:

1. Egységes szakmai arculatot adjon a szakmának és fontos, hogy egységes véleményt tudjon képviselni, ne legyenek különféle nyilatkozatok; egységesen, szektorsemlegesen képviselje az Egyesület szakmai állásfoglalásait.
2. Kormányváltás után a szakmai irányító és tulajdonosi rendszer változtatásánál a véleményének érvényt tudjon szerezni.
3. A tagság igényli az egyesületi rendezvényeket.
4. Mi lesz az erdővel? Lesz-e több privatizáció? Sok erdőterület került privatizálásra és ezek közül 7-8 éve még mindig nagyon sok a kezeletlen erdő. Kinek lenne feladata megoldása, az FVM-é? Fel kell hívni az FVM és az ÁESZ figyelmét a kényszerkezelő kijelölésére. Az Egyesületnek szerepe kell legyen abban, hogy a jogszabályok egységes, szektorsemleges alkalmazását és végrehajtását szorgalmazza. Az állam miért nem tesz semmit annak érdekében, hogy védelmet biztosítson az új tulajdonosoknak a lopások hatósági megfékezésével?

5. Az új szervezetek, erdőbirtokosságok bevonása az egyesületi életbe.

6. Erdész emlékhelyek: a nyugdíjasokat foglalkoztatja, szeretnének részt venni a felújításban és később a gondozásban is. Ki és milyen módon finanszírozza ezeket?

7. A fiatal, kezdő szakmunkások munkát és helyet kell, hogy találjanak az erdészetben és az Egyesületben is. Ezen feladat erkölcsi részét mindenképpen az Egyesületnek kell felvállalnia.

Erdészeti Lapok:

Az egyesületi tagok számára a lap a legstabilabb kapcsolattartási lehetőség. A tagság igényli a színvonalas Erdészeti Lapok megjelenését.

Hirdetés: Csak szakmai jellegű hirdetések legyenek és számonként maximum 2-3 oldal terjedelemben.

Lapterjesztés: a jelenlegi egyéni postai terjesztés bevált, csak akkor érdemes a csoportos terjesztés gondolatával foglalkozni, ha az legalább 500 ezer Ft-os megtakarítást eredményez, mivel nő a kockázata annak, hogy nem jut el időben a tagokhoz az újság.

Tartalom: Sok színes, közérthető cikk kell és kevesebb tudományos, illetve külön tudományos lapszámot lehetne megjelentetni. A technikusként dolgozó tagtársakat érdeklő témák arányának növelése. Irodalmi művek, novellák, úti beszámolók megjelentetése. A szakmát érdeklő eseményekre előzetes, hathatós figyelemfelhívás (Erdők Hete, Madarak és Fák Napja stb.). Újonnan megjelenő szakirányú könyvek ismertetése azzal együtt, hogy hol, hogyan és mennyiért lehet beszerezni. Jó lenne sorozatokat indítani pl. az erdőbirtokosságokról. Mindenkit érintő kérdésekről, dolgokról vitát kell nyitni a lapban. A nyugdíjas tagokat érdekelné a „nagy öregek” életútja. Negyedévenként régiós oldalakat jelentessünk meg a lapokban: pl. márciusban az északi régió. Ezzel is ösztönözve az ott élőket az írásra.

Fontos, hogy több tagtársunk fogjon tollat és írjon az őt foglalkoztató témákról! Így színesedhet a lap leginkább! Fontos a helyi csoportok segítsége: az írni tudó és akaró tagok ösztökélése a cikkek megírására!

Taglétszám és egyesületi élet: A tagság igényli az egyesületi rendezvényeket, ez azonban csak akkor lehet színes, ha olyan intézményi háttérre van a csoportnak, amely szponzorálja a rendezvényeket. A taglétszámot a lehetőségek szerint növelni kell: első sorban a magánszférában elhelyezkedő volt tagok visszavételével és a szakirányú oktatási intézmények diákjainak és tanárainak bevonásával.

Egyesületi kitüntetések: A kitüntetések eszmei, erkölcsi értéke a legnagyobb, minden pénzdíjat mellőzni kellene, mert annyit nem tud adni az Egyesület, amennyi az erkölcsi értékkel fel tudná venni a versenyt. Aranygyűrű-adományozás lehetőségét meg kell vizsgálni a pénzjutalom helyett.

Bak Júlia
régio képviselő

Az OEE Baranya, Somogy, Tolna megyei régió HCS titkári értekezletének állásfoglalása

1. Az OEE szerepe, a taglétszám növelése:
 - az Egyesület a szakma egészét képviselje, régióktól és tulajdonviszonyoktól függetlenül;
 - fontos a magánérdőket kezelő szakemberek tagként történő fokozatos bevonása az OEE munkájába;
 - kívánatos, hogy a természetvédelemben és az oktatásban dolgozók (szakmabeliek és más szakmabeliek) számára nyitottak legyünk, a közvélemény és az ifjúság szemléletének formálásában munkájukra számítsunk.

2. Az Erdészeti Lapok jövője:

- fontos összekötő kapocs a tagsággal;
- az utóbbi években színvonala javult, ez fokozódjon;
- vegyes jellege tovább erősödjön, szerkezete és fényképanyaga színesedjen;
- a szakírók számát növelni szükséges, többet szóljon a technikusokhoz és technikusoktól!
- vitacikk és ellenvélemény lehetőleg azonos lapszámban jelenjen meg;
- a csak szakmai jellegű hirdetések a gazdaságosságot javítsák (esetleg betétként elhelyezve);
- a lapterjesztés a HCS-on keresztül részben megoldható.

3. Elnökség-Helyi Csoport közti kapcsolattartás:

- HCS titkárok részére összevont értekezlet min. évente, 2 napos időtartammal;
- a régióban dolgozó HCS titkárok és a területi képviselő számára az egyes helyi szakmai rendezvények alkalmával tapasztalatcsere lehetőségét kell teremteni;
- szakosztályok kihelyezett ülésének szervezésébe a HCS titkárt is bevonni, a rendezvényről a területi képviselőt értesíteni szükséges;
- a területi képviselő a régióérdekek érvényesítése céljából éljen a gyors információátadás eszközeivel.

4. Alapítvány:

- hozzuk létre az OEE szociálisan rászoruló tagjainak (családtagjainak) támogatására.

5. Egyesületi kitüntetések:

- maradjon évente a három „Bedő Albert Emlékérem” és a három „Kaán Károly Emlékérem”;
- a kitüntetéssel díj ne járjon, az erkölcsi elismerést maradandó tárgyi emlékekkel lehetne kiegészíteni.

6. Közönségkapcsolat:

- az egyesületi arculat megtervezésébe, kialakításába hozzáértő külső szakembereket is be kell vonni;
- az Erdők Hete rendezvényeit tartsuk meg, kihelyezett programokkal, a lehető legszélesebb sajtónyilvánossággal.

7. Tagnyilvántartás:

- korszerű, számítógépes feldolgozásra alkalmas rendszert kell kialakítani;
- ehhez új, egyszerűsített tagnyilvántartó lapot készíteni informatikus szakemberek bevonásával.

Bogdán József
területi képviselő

Győr-Sopron-Moson, Vas, Zala és Veszprém megye régio titkári értekezletének állásfoglalása

1. Az OEE minden tagja külön lenyomatként kapja meg az Alapszabályt és a kapcsolódó szabályzatokat.

2. Az erdészeti emlékhelyek katasztere 1998. szeptember 30-ig kerüljön beadásra az OEE központjába. Az Erdészettörténeti Szakosztály véleményezze, tegyen javaslatot írásos, illetve CD kiadványra.

3/a. Az Erdészeti Lapok kiadásának költségeit csökkenteni kell. A régió titkárai vállalták, hogy a lapok egy részét saját hatáskörben terítik. 1998. szeptember 15-ig a titkárok írásban tájékoztatják az elnökséget, név szerint kik kapják továbbra is postán a lapot és kik azok, akik a titkárokon keresztül jutnak hozzá.

b/ Az OEE taglétszámának összetételéhez és azok igényeihez igazodva rendszeresen jelenjen meg az erdésztechnikusokat közvetlenül érintő és érdeklő cikk. Hasonlóan a magánerdővel kapcsolatosan is. Egyértelmű igényként jelentkezik a lappal szemben, hogy az erdészeti arculatformálással, a tömegkommunikációval rendszeresen foglalkozzon írásaiban.

c/ Az Erdészeti Lapok ne legyen hirdetés lap, ha hirdetés jelenik meg, az a szakmához kapcsolódjon és összességében maximum 2-3 oldalnál nagyobb terjedelmű ne legyen.

d/ Javasoljuk egy-egy témát feldolgozó külön számok megjelenését, pl. erdészeti arculatformálásról (PR.).

e/ A szerző által leadott cikk módosítását a szerző a kiadás előtt ellenőrizhesse.

f/ A szerzői jogdíj emeli a lap kiadásának költségeit, ezért OEE-tag a cikk írásáért honoráriumot ne kapjon (ha szükséges, csak költségtérítést), külső szerzőkkel esetenkénti egyeztetés legyen az ellenszolgáltatást illetően.

4. A Bedő Albert és Kaán Károly díjak száma maradjon, a pénzbeni jutalom szűnjön meg, helyette aranygyűrű kerüljön kiadásra. A pénz értékállósága kérdéses, az aranygyűrű ékszer, mely örökölhető és az utódok hosszú ideig emlékezni fognak arra, aki kapta.

5. Az OEE tagságának meghatározó része erdésztechnikus. A létszám megtartása, illetve növelése érdekében kérjük az elnökséget, hogy forduljon felhívással a csoportok és szakosztályok felé, hogy programjaikba (szakosztályi rendezvények!) rendszeresen vonják be a technikusokat, hogy érezzék az OEE támogatását, szakmai ismeretek és emberi kapcsolataik bővítése terén is.

6. Erdőgazdálkodásunk elfogadtatásának fontos eleme a társadalommal és a társszakmákkal való szoros kapcsolattartás. Egyre többen és többen tesznek az ügy érdekében. A regionális titkári értekezlet támogatja – és ajánlja az OEE elnökségének –, hogy az Erdészeti Erdei Iskola Szakosztály által idén október 5-11. között megrendezendő második Erdők Hete programsorozat fő témája az erdészeti kommunikáció legyen.

7. Támogatja a szociális tevékenység, családsegítés, időskorúak gondozása céljára alapítvány létrehozását.

*Ormos Balázs
régió képviselő*

Pest, Fejér, Komárom-Esztergom megye és Budapest regionális titkári értekezletének állásfoglalása

1. Az OEE taglétszámának növelése érdekében kapcsolattfelvett javasolunk szakirányú iskolákkal, egyéb oktatási intézményekkel, határterületen dolgozó szakemberekkel és a korábban tagként résztvevő – de időközben állásukat veszített – volt szövetkezeti erdészkollégákkal.

2. Az Egyesület Alapszabályát nem tartjuk szükségesnek minden taghoz eljuttatni, de a Helyi Csoportok titkárai rendelkezzenek több példánnyal. Kívánatos lenne, ha a módosítások és vitára okot adó paragrafusok megjelenének az Erdészeti Lapokban.

3. A Bedő Albert és Kaán Károly díjazottak számát ne bővítjük, de a vele járó pénz helyett maradandó értékű emléktárgyat (arany, ezüst, kerámia) javasolunk.

4. Az Erdészeti Lapok színvonalas, értékes kiadványává vált az Egyesületnek. Mindemellett a továbblépés érdekében az alábbiakat javasoljuk:

– még színesebb minőségű lap legyen;

– tudományos színvonal ne csökkenjen;
– kizárólag szakmai hirdetések jelenjenek meg benne, max. 2-3 oldal összterjedelemben;

– nyisson jobban a magánerdő-gazdálkodók felé és egy-egy jól működő magánbirtok kerüljön bemutatásra;

– az ÁESZ-nál többletpéldányok álljanak rendelkezésre a magánerdő-birtokosok számára;

– egy-egy témakörrel jelenjen meg különszám, illetve melléklet;

– adjon nagyobb teret más területen dolgozó szakemberek erdőről, erdőgazdálkodásról alkotott véleményének;

– az Egyesület derékhadát képező erdésztechnikusokat közelebbről érintő – nekik és róluk szóló – cikkek száma növekedjék.

A költségek csökkentése végett a Helyi Csoportok titkárai fölmérik szeptember 15-ig azon tagok számát, akiknek közvetlenül – postai költség nélkül – el tudják jutatni a lapot.

5. Az erdészcsaládok szociális helyzetének javítását szolgáló alapítvány létrehozását támogatjuk.

6. Az OEE vezetősége – lehetőségéhez mérten – tegyen meg mindent azért, hogy az állam a kincstári erdőgazdálkodás irányítását és tulajdonosi jogát csak egy állami szervvel keresztül gyakorolja.

*Balogh László
régió képviselő*

A Csongrád-Bács-Kiskun-Békés régió titkári értekezletének állásfoglalása

1. Magánerdők – OEE kapcsolat:

– első lépésként a magánerdőkkel foglalkozó erdészekre kell koncentrálni;

– rendezvényeink legyenek nyitottak;

– az Erdészeti Lapok jusson ki az Egyesületen kívülre is (terjesztés, tartalom).

2. Taglétszámépítés:

– célcsoportok: magánerdőt kezelő erdészek; nem szakmában dolgozó erdészek; szakmabeli diákságunk;

– az OEE által létrehozandó alapítvány támogassa szakmabeli diákságunk tagsági viszonyának megteremtését.

3. Az Erdészeti Lapok:

– általánosságban több hír, színesebb összeállítás, közérthető nyelv a tudomány kizárása nélkül;

– a technikusoknak is szóljon;

– a lap szólítson és szólaltasson meg külsősöket is;

– a magazin jelleg erősítése mellett biztosítson helyet a tudományos közéletnek is (akár mellékletként vagy periodikaként);

– régióink délkelet-alföldi hírcsokrot biztosít a lap számára;

– szükség van a laptulajdonos és a lapmenedzser feladatainak, jogainak és kötelezettségeinek szétválasztására és korrekt megfogalmazására (szerkesztőbizottság – főszerkesztő).

4. Helyi csoportok és a régióképviselő:

– a régióképviselőt ne csorbítsa a helyi csoportok önállóságát;

– a régióképviselőt feladata az információszervezés;

– a régióképviselőt biztosítsa hangsúlyozottabban a régióérdekek megjelenését az OEE vezetésében;

5. Az alföldi erdőgazdálkodás:

– nem engedhető meg, hogy az alföldi erdőgazdálkodást a szakma háttérbe szorítsa;

– az elnökség feladata, hogy az ez irányú félelmeket eloszlassa;

– az elnökség az alföldi erdőket illető kérdésekben csak az alföldi régiók képviselőivel egyetértésben hozhassa meg döntéseit.

6. A közönségkapcsolatok:

– Szükségesnek látszik a belső és külső PR-feladatok meghatározása és a tevékenység megtervezése.

7. Egyesületi díjak ügye:

– A Bedő- és a Kaán Károly-díjakhoz a kiegészítő jutalom pénz helyett értékálló aranygyűrű legyen.

*Puskás Lajos
régió képviselő*

Tájékoztató

Az OEE Hajdú, Szabolcs, Szolnok megyei régió titkári értekezletének állásfoglalása

Az OEE szerepe, egyesületi élet, taglétszám növelése:

– Jó irányú az elnökség törekvése, hogy a tagság véleményét kikérve alakítja ki munkájának vezérfonalát.

– Helyes, hogy az elnökség a szakma egészét kívánja képviselni, mert nagy igény jelentkezik a magánerdő-tulajdonosok részéről is.

– Fontos, hogy a közvélemény rendszeres tájékoztatása céljából, a társadalmi konszenzus megteremtése érdekében több publikáció jelenjen meg az erdőről és az erdőgazdálkodásról az elnökség döntése szerinti két országos napilapban.

– A taglétszám növelése az egyesületi élet színesebbé, vonzóvá tételével, nagyobb propagandával és bizonyos érdekképviselői elemek beépítésével érhető el.

– A létszámnövelés a magánerdőben dolgozó szakemberek bevonásával, a szakosztályok munkájához kapcsolódóan az oktatásban, a környezet- és természetvédelemben dolgozó nem erdész szakirányú végzettségűek bevonásával történhet.

– A helyi csoportok vezetőségét titkárhelytessé lenne célszerű bővíteni.

– A tagság földrajzi szétszórtsága miatt nagyobb szerepet kell biztosítani az ún. összekötőknek.

– A helyi csoportok rendelkezzenek olyan pénzeszközökkel, amelyekkel a helyi rendezvények, főként a terepi programok finanszírozhatóvá, ezáltal a helyi nagyobb erdőgazdálkodók támogatása esetlegessé válhatna.

Erdészeti Lapok:

– A megjelenési forma jó, de sok az elmélet, kevés a gyakorlati cikk. A szakosztályok munkáját ismertető több cikkre van szükség.

– Szűk az írógárda, ez meghatározza a cikkek tartalmát, a lap szerkesztésében így nem valósítható meg a színesebbé tétel, több hírfanyag megjelentetése.

– A HC-k vezetőségének propagandát kell kifejteni a térség szakemberei között a szakmával összefüggően a gondokat és örömeiket bemutató cikkek írására.

– Kívánatos, hogy a nagyobb magánerdőket kezelő szervezetek (erdőbirtokosságok, szövetkezetek) bemutatásra kerüljenek.

– Az eltérő vélemények egy lapszámban kerüljenek közlésre.

– A korlátozott oldalszám miatt csak a szakmával összefüggő hirdetések jelenjenek meg, amelyek terjedelme ne haladja meg a 2-3 oldalt.

– A lapterjesztésben költségsökkentést jelenthet az erdészeti szintű csomagküldés (ez részben már gyakorlat), de nem vállalható fel az államerdészetten kívül dolgozók lapellátása (nyugdíjasok, magánerdőgazdák stb.).

– A lap és az egész erdészszakma nyíltabbá tétele érdekében kívánatos a rokonszakmák képviselőinek (biológus, természetvédők stb.) megszólaltatása.

Egyesületi kitérítések:

– Szükség lenne egy kitérítési szabályzatra, amelynek alapján a HC-k és a döntéshozó is minősít.

– A kitérítéshez adományozott sértően csekély pénz helyett maradandó, egyedi kialakítású emléktárgyat (pl. aranygyűrűt) kapjon a kitérített.

Elnökség–régióképviselet-HC-k kapcsolata:

– Fontos a kölcsönös és folyamatos tájékoztatás.

– A régió szintű titkári megbeszélést rendszeressé kell tenni.

– A régióképviselet nem csökkentheti a HC-k önállóságát.

*Gábor Gusztáv
régió képviselő*

Az OEE Táj- és Környezetfejlesztési Szakosztálya 1998. október 14-én tartotta ülését az MTESZ székházában. Rendezvényüket – meghívásukat elfogadva – megtisztelte részvételével *Káldy József*, az OEE elnöke is. Az ülés bevezető előadását *Halász Tibor* irodavezető tartotta „A tájfejlesztés és az erdő immateriális értékelésének összefüggéseiről” címmel, amelyhez „Az erdőérték tájhasználati jelentősége” című referátumával csatlakozott *dr. Sipos András* c. egyetemi tanár.

Az előadottakhoz fűződő véleménycserében részt vettek: *dr. Tarján L.-né*, *dr. Csötönyi J.*, *dr. Sipos Árpád*, *Tarjáni A.*, *Köveskúti Gy.*, *Mohácsi D.*, *Izsó Mihály*, *dr. S. Nagy L.* és véleményeik alapján a következő érdemibb gondolatok kívánkoznak a szakmai közvélemény elé.

• Az erdő tájegységi szerepe (mivel a régiók, illetve vidék fejlesztésében jelentősége fokozódik) felértékelődött, ezért nagy jelentőségű *összetett értékrendjének* kifejezése, különösen közvetett szolgáltatásai tekintetében.

• Az előadásban vázolt – az üzemtervi adatokat is érvényesítő – módszer megfelelő alapot képez az erdővagyon és szolgáltatásai nemzetgazdasági, illetve ágazatközi arányának kifejezésére. A programmal, illetve pontozásos közvetítéssel az értékrend forintban is értékelhető.

• A véleménynyilvánítók javasolják az erdő szolgáltatási összetevőinek a címben szereplő „*immateriális*” szóhasználat helyett a magyarosabb és a többcélsűságot – a talaj- és élőhelyvédelmi, szociális, üdülési, turisztikai stb. rendeltetését – jobban kifejező „*az erdő társadalmi szolgáltatásai*” fogalommal nevesíteni, amellyel pontosabbá és értelmezhetőbbé tehető.

• Az erdő faanyagának és társadalmi szolgáltatásainak együttes értéke megjelenítésével ágazati szerepe új megvilágításba kerül, mert jelentősen befolyásolja a tájegység használhatóságát, övezetbe sorolását, így az erdő egyszerre lehet a tájfejlesztésnek egyrészt célja, másrészt eszköze.

• Az elhangzottak és az üzemi felvételek kiértékelésének előzetes adatai meggyőző információt nyújtottak az értékelési módszer gyakorlati alkalmazhatóságáról, ezért a jelenlévők szükségesnek tartják azt minél szélesebb körben publikálni az OEE elnöksége útján is, amihez a véleménycserében részt vevő OEE elnöke segítőkészségét megelőlegezte.

Az ülés következő napirendjében *Káldy József* tájékoztatást adott az új elnökség alakulóban lévő elképzeléseiről, kérve a tagságot, hogy a döntéseiket megalapozó informálódást véleményeikkel segítsék. Kifejezésre juttatta, hogy a meghívását elfogadva azért vesz részt szívesen az Egyesület alapsejtjeinek munkájában, hogy közvetlenebbül szerezzen tapasztalatokat a stratégia és a munkamódszer továbbfejlesztéséhez. Meggyőződése, hogy az Egyesület adottságait szakmai súlyával arányosan a helyi csoportokra és a szakosztályokra támaszkodva akkor lehet érvényre juttatni, ha feltárjuk a közös érdekek és a munkamegosztás lehetőségeit. A kölcsönösség, illetve a fogalmak/dolgok egységes értelmezése képezheti a közös akarat, a hatékonyabb szolgálat alapját. Ehhez kell kihasználni a klubélet lehetőségeit (centrális székház megtalálásával) az információáramoltatás formáival, alkotó „műhelyek” feltételeivel stb.

A tájékoztatóban vázoltakhoz nyilvánított vélemények több ponton visszaigazolták a célkitűzés irányát elismerve az elnök személyes érdeklődését. Összegzésül rögzíthető, hogy az Egyesületet – tagságát és szerveit – az egyértelmű és jól körülhatárolt feladatokra irányulttan és nyitottsággal lehet a legjobban

működtetni. Megfelelő elismerés és őszinte kritikai stílus teremtheti meg azt a szolidáris légkört, ahol az értékek, illetve értékesek szakmai és etikai alapon érvényesülhetnek, elősegítendő a szakma ellentmondásmentes láttatását.

A rendezvény szellemiségét áthatotta a kölcsönös tájékoztató szakmai igényessége és az együttműködésre irányuló szándék, amelynek következtében a résztvevők mind ismeretekben, mind érzésekben gazdagodva távozhattak.

Dr. S. Nagy László

Felkérés a Közjóléti Szakosztály tagjaihoz!

Kedves Kolléga!

Mint ismeretes, szakosztályunk 1996-ban elhatározta a parkerdők és közjóléti létesítmények helyzetével, társadalmi és ökológiai jelentőségük értékelésével, a további feladatok áttekintésével kapcsolatos adatgyűjtés és elemzés elkészítését. Döntöttünk arról is, hogy az összefoglaló anyagot az érintett szervek és szervezetek mellett a társadalom széles rétegeivel is megismertetjük.

A munkát megalapozó felmérés a végéhez közeledik, terveink szerint az előzetes értékelő anyagot az év záró szakosztályülésre megvitatás céljából a szakosztálytagok kézhez kapják. Nagyon fontos, hogy ismerjük a kollégák helyi tapasztalatait, azok figyelembevételével tudjuk a végleges anyagot összeállítani.

A fenti célok megvalósítása céljából – az 1998. október 15-16-i, vértési kihelyezett szakosztályülésünkön rögzítettek szerint – kérjük tisztelt kollégáinkat, hogy a parkerdőkkel és a közjóléti létesítményekkel kapcsolatban (elsősorban a következő kérdéscsoport figyelembevételével) osszák meg velünk véleményüket és tegyék meg javaslataikat. Úgy gondoljuk, mindig az adott helyen működő kollégák megfigyelései a legpontosabbak.

Működési (lakó-) területükön milyen létesítmények fenntartását, fejlesztését, melyek megszüntetését (lakossági igény, szemlélet- és igénybevétel-változás, az állományt ért károk, gazdáltság) tartják szükségesnek. A konkrét okokra kérünk utalást!

Nagy örömünkre valamennyi erdőgazdálkodó részvénytársaságtól és az ÁESZ Igazgatóságok többségétől megkaptuk (az előzetesen kiküldött kérdőívekre) a parkerdők és a közjóléti létesítmények adatait.

Fontos lenne, ha az előzőekben kért javaslatokat, értékeléseket, véleményeket mielőbb megismerhetnénk, kérjük, hogy legkésőbb 1998. november 10-ig küldjék meg részünkre.

(Dobó István vagy Baranyi Katalin 2025 Visegrád, Mátyás király u. 4. Fax: 06-26-398-247)

Dobó István
szakosztályvezető

Az OEE Kecskeméti Helyi Csoportja hagyományos őszi tanulmányútját október 9-10-én tartotta, ezúttal a Kisalföldi Erdőgazdaság Rt. területén.

A 40 fős csapat az első napot a Ravazdi Erdészetnél töltötte. Érkezésünk után dr. Magas László vezérigazgatótól rövid ismertetőt kaptunk a részvénytársaságról, majd Magyar Zoltán

erdészetvezető bemutatta a gazdag erdészeti gyűjteményt és tájékoztatót tartott az erdészeti aktuális feladatairól.

A „könnyű ebéd” után az erdészeti területét átszelő panorámaút mentén lelkes kísérőink a cseresekben folytatott állománygazdálkodás teljes keresztmetszetével megismertettek bennünket. Közben néhány szépen karbantartott emlék- és pihenőhely mellett volt időnk nosztalgizálni, közös gondjainkat, feladatainkat megvitatni.

A gyertyafényes, szabadtéri vacsora idejére Kocsis Mihály vezérigazgatóhelyettes tartott velünk, akivel többek között a természetközeli környezeti nevelés helyi tapasztalatairól beszélgettünk.

Győri szálláshelyünket „katonás” rendben foglaltuk el, néhányan pedig kimaradásra távoztak.

A szombat délelőttöt Pannonhalmán töltöttük, ahol helyi idegenvezetéssel az apátság látnivalóit tekintettük meg, azt követően pedig fakultatív program keretében ki-ki érdeklődése szerint a környék történelmi, botanikai és gasztronómiai nevezetességeit kereshette fel.

A búcsúebédet követően rövid győri városnézésen vettünk részt, ahol Greguss László, a helyi csoport titkára volt idegenvezetőnk.

A kellemes őszi hétfővégét valamennyi vendéglátónknak köszönjük.

A leírhatatlan szépségű naplementét követve a hazafelé vezető út alatt egyfolytában egy, az apátság falára kitett idézet motoszkált bennem: „A világ sokkal boldogabb lenne, ha a Tízparancsolatból csak kettőt is betartanánk. Bármelyiket...”

Mikulási Béla

Szonett helyett

(Sziklai Oszkára emlékezem)

Mi ez a három éo? – És az örökkévalóság?
Ez csak röpke vizit, par avionos barátság.
Az pedig Te! – Nap-nap után fáradoztál,
Sopron előtt, Sopronig, Sziklai Oszkár.

És az útravalód, Hunnia ezrednyi zöldje,
Engem régen bezárt, Téged kísért messze földre.
Már ősz fejjel őrzöm Keszi Kis-szikláját,
S szellemed, mely újra itt járja a tájat.

Egy perc alatt kibukkant a ködből a múltunk.
Egy éo után lemosta a zápor az arcunk,
Kár, hogy a címünk és utunk is elmosódott.

Sopron nem sáros, hű az a város tehozzád!
Bár, mikor mentél, csak suttogott: Isten hozzád!
Most, hogy megtértél, így üdvözöl: Isten veled!

Budakeszi, 1998. szeptember 25.

Apatóczy István

Neked két hazát adott a végzeted... *In memoriam Sziklai Oszkár 1924-1998*

„Sziklai Oszkár aranydiplomás erdőmérnök, a Vancouveri Egyetem emeritus professzora, a Soproni Egyetem tiszteletbeli doktora Sopronban, 1998. szeptember 18-án, 74 éves korában váratlanul elhunyt.” Felfoghatatlan hír mindazok számára, akik a megelőző napokban az Egyetemen vagy Budapesten, az ERTI centenárius ünnepségén szellemi és testi ereje teljében találkoztak vele.

Sziklai Oszkár életpályájában, mint a tengervíz egy cseppjében a tenger, benne van a huszadik század keserű magyar tragikumai, végzettségűsége, de benne van az akaraterő és elszántság is, amely oly sok külföldre sodródott magyart kitüntet.

Répáshutai, több generációs erdészcsaládból született, 1924-ben. A világháborús években a soproni „Bánya- Kohó- és Erdőmérnöki Kar” hallgatója, 1946-ban szerez erdőmérnöki diplomát. Szakmai pályafutását a legendás Roth Gyula professzor mellett kezdi meg mint tanársegéd, majd 1947-49 között gyakornoki idejét tölti a szanyi erdőgazdálkodáson. 1949 és 1951 között az ERTI Budakeszi Kísérleti Telepének vezetője, majd visszakérül az Egyetemre, ahol az Erdőtelepítési Tanszék adjunktusává nevezik ki.

1956-ban, a tragikus soproni egyetemi exodus részeseként távozik Ausztriába. (A forradalmi napokról, a menekülésről, majd Kanadába kerüléséről a Soproni Műhely 1996 októberi száma közölt egy vele készült interjút.) Ismeretes, hogy az akkori kanadai miniszterelnök, Diefenbaker döntése alapján a soproni erdészszakosokat és -hallgatókat Kanada befogadta, és a Brit Columbiái Egyetemen, Vancouverben, önálló „Soproni Kart” alakíthattak, amely a magyar hallgatók végzésével szűnt meg 1959-ben. Sziklai Oszkárt a vancouveri egyetem saját állományába vette át. Az Erdőmérnöki Karon nevéhez fűződik az erdészeti genetikai oktatás megszervezése. A genetika mellett erdőtelepítést és maggazdálkodást is tanított. Kinevezett egyetemi tanárként 1971-től 1990-ben bekövetkezett nyugdíjba vonulásáig meghatározó egyénisége volt nemcsak a Karnak, hanem az egyetemi közéletnek is. 1982-85 között az Erdészettudományi Intézet vezetői teendőit is ellátta.

Szakmai-tudományos hagyatéka nem elhanyagolható. Munkásságát mintegy 30, Amerikában megjelent tanulmányban foglalta össze. Ezek többsége a duglászfenyő genetikájával és nemesítésével foglalkozik. Angol nyelvű tanulmányai mellett a magyar olvasó számára Tompa Károlyval közösen írt „Erdészeti növénynevelés” című könyvével alkotott maradandót, amely 1981-ben jelent meg a Mezőgazdasági Kiadó gondozásában, és a mai napig egyetemi kézikönyvként használatos. Érdekes adalék, hogy első publikációját ERTI kutatóként, Liszenkó fészkes ültetési módszeréről írta 1950-ben.

Kiváló megfigyelőképességének jó hasznát vette nemcsak sportvadászként, hanem a terepi munkában is. Évtizedeken keresztül foglalkozott duglászfenyő- és csavarttűjű fenyő-törzsfák szelektálásával. Egy alkalommal a Queen Charlotte-szigetek felett a repülőről pillantott meg egy különleges, aranylő tűjű lucfenyő őriást. A terepen felkereste és kiderült, hogy a haida indiánok szent fáját találta meg. A fáról oltványokat készített, ami végül is nagy szerencsének bizonyult, mert időközben a faállomány fakitermelésnek esett áldozatul.

Kutatási tevékenysége mellett azonban „Oscar” a gyakorlati embere is volt. Széles körű érdeklődése, közvetlensége a világ minden sarkában megnyitotta előtte a kapukat. A vezérigazgatótól az erdei munkásig mindenkivel megtalálta az emberi hangot, amelyet fanyar humora élvezetesen fűszerezett. A brit columbiái erdészeti vállalatoknál rendszeresen vállalt szakértői munkákat, de számos nemzetközi projektben is tevékenykedett, így Svédországban, Egyiptomban és a nyolcvanas években hosszabb ideig Kínában is.

Akkor, amikor egyesek azzal voltak elfoglalva, hogy lojalitásuknak minél fényesebb bizonyítékát szolgáltatassák új hazájukban, Sziklai Oszkár egy percre sem feledkezett meg otthon hagyott szüleiéről, rokonairól, barátairól és kollégáiról és segítette, ahogy lehetett. Az elsők között látogatott haza, és már azt megelőzőleg is minden lehetőséget megragadott, hogy szakmai kapcsolatait a magyar erdészekkel fenntartsa, annak ellenére, hogy hazalátogatását a hivatalosság részéről még az amnesztia után is sokáig gyanúval fogadták, hazaárulónak tartották. Már 1961-ben létrehozott *Bánó István* közreműködésével egy duglászfenyő származási kísérletet Szombathelyen, a Kámoni Arborétumban, amelyet később további telepítések követtek. Ezek sorában az utolsók az 1994-ben létesített „Sziklai-duglászszos” a Bükkben, Mályinka községhatárban, valamint a Nyírerdő Rt.-vel együttműködésben elkezdett exóta fajahonosítási kísérletek. Még életében a Soproni Egyetemre és az Erdészeti Múzeumra hagyta könyveit, kéziratait és fotóit. folyóiratot fizetett elő az Egyetemi Könyvtárnak, ösztöndíjakat szerzett. A genetikából legjobban teljesítő erdőmérnök hallgatók számára pénzjutalmat ajánlott meg (ezt tréfásan „Oszkár-díjnak” kereszteltem el...).

A magyar erdészekkel, erdészettel fenntartott jó kapcsolatának tanúbizonyságai az általa szervezett, nagy sikerű OEE tanulmányutak Amerika nyugati partvidékein. Otthona számos „kóbor magyar” biztos réve volt. Alig akad olyan magyar erdész vagy faiparos, aki Vancouverben járva ne élvezte volna vendégzeretét. Vancouver szigetén fekvő nyaralója előtt magyar zászló lobog, amelyet kérésére az OEE küldöttségétől kapott.

Szerette és sokat emlegette családját, gyermekeit, akik közül három fia (István, Péter és László) még Magyarországon születtek, míg Zsuzsa leánya már kanadai állampolgárként látta meg a napvilágot. Szabadidejében szívesen barkácsolt alagsori „mégza-műhelyében”. Barátait olykor különböző famintákból ragasztott különleges konyhai vágódeszkával lepte meg, de szükség esetén még cipőjavításra is kapható volt.

Érzelmileg soha nem tudott elszakadni a magyar földtől, a magyar erdőtől. A sors kifürkészhetetlen akarata, hogy ez a gazdag életpálya ott ért hirtelen véget, ahol kezdetét vette: a soproni Alma Mater falai között. Végző nyughelyét azonban a család kívánsága szerint mégis választott hazájában, a Csendes-óceán partján találta meg.

Vancouverben ilyentájt már a szürkés-kék tengerről felszálló ködben fürödnek a sziklás part toronymagas duglászfenyői, őriás tujái. A szitka lúcbobozát téli rejtekhelyükre hordják a csíkos bundájú mókások, a vadkacsák dél felé veszik útjukat. A közeli Parti Hegylánc ormait ellepte a hó...

Szeretett Oszkár barátunk és kollégánk, nyugodjál békében az Örök Vadászmezőkön!

Sziklai Oszkárt Vancouverben helyezték örök nyugalomra. A ravatalnál az U.B.C. részéről *Gene Namkoong* méltatásában kiemelte, hogy Sziklai Oszkár töretlen szakmai aktivitása példaértékű volt, mely széles nemzetközi visszhangra talált. 1986-ban ő volt az első nem kínai tagja Kína erdészeti egyesületének. Méltatta, hogy nyugdíjas kora ellenére is termékeny kapcsolatot tartott a külföldi erdészekkel, és a hazai szakminisztériummal, hogy halálával fontos híd szűnt meg.

Dr. Mátyás Csaba

Eltávozott barátira emlékszem

A napokban a diósgyőri temetőben pihenő szüleim nyugalmyét kerestem fel. A sírok között járva a barátom, volt munkatársam nevét fedeztem fel az egyik sírkövön:

**CSUGA JÁNOS
1923-1998**

1992 áprilisában költöztem Miskolcra Vas megyébe. Azóta nem találkoztam az 1955-ben megismert barátal.

1955 szeptemberében panasz érkezett az erdőgazdaság központjába, hogy Monyhán, a bodrogközi vasút melletti MÁV rakodón a leltározó bizottság tévesen vette fel a fakészletet. A központ engem bízott meg a panasz kivizsgálásával. A monyhái MÁV rakodó kezelője Csuga János volt. Az udvarias, jómodorú fiatalember készségesen állt a rendelkezésemre és segített az ellenőrzés végrehajtásában. Akkor még nem tudtam, hogy két évvel később közvetlen kollégák leszünk. Családi okok miatt kértem áthelyezésemet Révleányvárra az egyik erdészkerületbe. Így kerültem közvetlen munkakapcsolatba Csuga Jánossal. A kitermelt faanyagot a monyhái rakodóra szállítottattam. Az igaz embert ekkor ismertem meg valójában. Aki dolgozott tő mellett tudja, hogy a dekára nem mért faválasztékok rakodóra történő szállításakor mennyiségi eltérések keletkeznek a legfigyelmesebb munka mellett is. Így jönnek létre az esetleges többletek vagy hiányok. A becsületes rakodókezelő nem él vissza a helyzetével és jelzi a tévedést; együttműködik a szállítóval. ezért minimálisra csökken a kitermelt és leszállított mennyiség közötti különbség. Csuga Jánosnak köszönhetem, hogy kerületvezető erdészként mindig el tudtam számolni a kitermelt készlettel.

A két erdőgazdaság (Kelet-bükki és Zemplén-hegységi) egyesítéskor felismerve szaktudását, Csuga Jánost a miskolci LÁDI fűrészüzembe helyezték művezetőnek. Majd a szorgalmas, a kiváló szakismeretekkel rendelkező erdész, aki levelező úton szerezte képesítését, az erdőgazdaság központjába került melléktermék-előadóknak. Szorgalmával, agilitásával, rábeszélő készségével, mozgósító hatásával elérte, hogy a fellendült ágazat jelentős hasznot hozott az erdőgazdaságnak.

Munkáját többször ismerték el jutalmazással, kitüntetéssel. Hálásan emlékezem a révleányvári időkre, ahol az erdészeti kultúracsoporthoz rendezvényeinek rendezői és jegyárúsítói feladatát látta el a tőle megszokott lelkiismeretességgel.

Nyugdíjasként barkácsolással, faragással foglalkozott. Megövegyülve a háztartását vezette. Gyakran találkoztunk a miskolci Búza téri piacon bevásárlás közben.

Jánoskám, most már nem találkozhatunk többé, mert

„Lent a néma sír világa rejt magába már.

Álmodjál!

Lent a sírban álmodjál!

Fényes angyalok karján

csöndesen álmodjál.” (Dsida Jenő)

Isten veled!

Perenye, 1998. október 19.

Schalkház Lipót

**Kató Pál
(1904-1998)**

Továtűnő alakjától búcsúzva és egyéniségét magam elé idézve, a sokasodó emlékekből megkísérlem kiragadni azt, ami emberi jellemvonásból és magatartásból, sokoldalú szakmai

képzettségéből és gyakorlatból maradandóan mindnyájunk számára tanulsággal szolgálhat.

A trianoni sors őt is nehéz próba elé állította és talán a nehézségek sorozata volt az, ami maradéktalanul kihozta belőle legjobb képességeit. Az első világháború vége Vácot érte mint diákot, és a csehek előrenyomulásakor röplapot szerkesztett és nyomtatott ki három diáktársával együtt, a magyar lakosságot ellenállásra buzdítva. Azt hiszem ez volt az első jele leleményességének és találékonyságának, amikor primitív eszközökkel száz példányban sokszorosítani tudott egy röpiratot.

Szülei ekkortájt a Csalóközben húzódtak meg és ő kezdett megismerkedni a kisebbségi sorssal. Erdőmérnöki oklevelét Sopronban szerezte meg, Prágában szolgált mint katonára, és édesapja szerény építési vállalkozásában, Érsekújváron kezdett először dolgozni. Édesapja betegsége, majd halála után, a nagy gazdasági válság tetőpontján kellett átvennie a vállalkozást, amikor nem vagy csak nagynehezen lehetett munkát szerezni. Tervezett és épített templomot, iskolát, istállót, szennyvíztisztítót és megtanulta a takarékos és olcsó építés minden csínját-bínját. Áldotta az erdőmérnöki diploma adta sokoldalú műszaki és biológiai ismereteket, amelyek lehetővé tették, hogy minden kérdést, amellyel szembe találta magát, meg tudjon oldani.

A bécsi döntés után a svájci érdekeltiségű Latorica Rt., az egykori Rákóczi, majd Schönborn tulajdon 120 000 hektáros erdőbirtokán lett az egész feltáró rendszer felelős vezetője. A Latorca folyó vízgyűjtőjén, Kárpátalja egyötödén elterülő hatalmas erdőbirtok feltáróhálózatának üdőere 100 km hosszú, 760 mm nyomtávú erdei vasút volt, évi 10 km vasútépítéssel; úsztatók, csúsztatók, azok kombinációi, drótkötélpálya, hidak, a magas hegységi erdőfeltárás minden fortélyára szükséges volt a megoldásukhoz. Tapasztalatból tudta, hogy a magas hegységben nem lehet csak műszaki megoldásokkal, pénzzel, erővel legyőzni a problémákat, mert gyakran kell segítségül hívni a geológiai, biológiai, földrajzi tapasztalatokat is. Például a Vereckei-szoros kijáratánál a Latorca egy meredek hegyoldal mellett folyt el, amelyik állandóan csúszott. Addig ezt a sablonos módon támfallal, szivárgókkal próbálták megállítani, sikertelenül; addig már igen sok pénzt költöttek rá. „Valahol itt egy vízzáró rétegnek kell lennie és egy szivárgó víznek, azért csúszik a hegyoldal. Először a vizet kell megfogni.” Igaza volt. Később egy talajfúróval megfúrva 2-3 m mélységben egy 40 cm vastag kaolinréteget találtak és afőlött egy alulról nem látható kis ingoványt; annak vize a kaolinrétegre jutva azt állandóan nedvesítette. Kárpátalja kanyargó, sebes vízű folyók szagattá hegyei között, szűk völgyekben, vízmosásos, csúszós terepen, változatos geológiai viszonyok között vált a legtapasztaltabb hegyvidéki vasútépítő erdőmérnöké.

A Latorica Rt.-nél széles hatáskörrel rendelkező vezetőként, már megmutakozott jelleme, emberi magatartása, fegyelmezettsége, szakmai tudása és vállalkozói szelleme minden pozitív vonása. Nyersen egyenes, őszinte ember volt, kertelés nélkül megmondta mindenkinek a szemébe a véleményét. Egyik legközvetlenebb munkatársa mondta nekem a halála után: „Szerette az embereket”. Azt hiszem, ha Pali bátyánk hallaná ezt, meghökkenve nézne ránk; került minden érzélgősséget, nem szavakkal, hanem tettekkel szerette az embereket, gondosan, pontosan intézte minden ügyüket. Egyszer egy szombat délután bérfizetéskor a munkásokat a hegyekből későn hozta le a kisvasút és a pénztáros azt mondta, lejárt a munkaideje, ő hazamegy. „Rendben van, elmehet, adja ide a munkások bérét, én megvárom őket, kifizetem a bérüket, de magának nem kell bejönnie hétfőn, mert el van bocsátva.”

Alapos ember volt. A bécsi döntés után Magyarországra visszakérülve megtanulta az összes építési szabványt, rende-

tet és ezen ismeretek birtokában kereste meg mindig a még megengedett legegyszerűbb és legolcsóbb megoldásokat.

Vérbeli vállalkozó volt, ezért szerették a vezetők; a fejében mindig a hozamok, költségek és műszaki megoldások latolgatása folyt, mindig legjobb megoldást keresve.

Amikor a magyar állam megvette a Latorica Rt. részvényeinek többségét, az új, magyar erdőigazgató szakszerű erdőgazdálkodást akart bevezetni az akkori teljesen extenzív gazdálkodás helyett. Ehhez azonban el kellett készíteni az egész vállalat feltárási programját, amihez Kató Páltól, a legtapasztaltabb erdőmérnökétől kért tanácsot. Ő megtalálta az erdőrendezésnél az egész birtok 1:25 000 léptékű térképeit és erdőleírását cseh nyelven – amit senki se értett és ezért nem is használt –, azt lefordította. Megszerezte a rétegvonalas térképet is és arra rárajzolta a tagokat. Előtte volt hol, mennyi fát kell feltárni. El lehetett készíteni egy – a gyors tájékoztatásra alkalmas – feltárási tervet, ami egyébként több erdőmérnök hosszabb munkáját igényelte volna.

Vérbeli természetkedvelő, vadász ember volt. Amikor meg- egyezett a Latorica Rt. igazgatójával, a munkába állásakor azt mondta: „Elvállalom tíz évre a cég feltárási berendezéseinek kiépítését, de aztán az egész birtok vadászati felügyelője szeretnék lenni...”

A háború végén az utolsó sebesültszállító szerelvényrel jött le a Kárpátokból Munkácsra, ahol elképesztő fejetlenséget, kavarodást talált. Egy csoport munkaszolgálatos ácsorgott ott egy helyen, szakadó esőben, bőrig ázva, a szerencsétleneknek rongyokban a lábuk. Ő tudta, hogy hol volt a cég raktára, ahol a természetbeni járandóságot, bocskort, élelmiszert, ruhát tárolták, onnan felöltöztette őket; a raktárak sorsa ügyis a kifosztás volt.

A háború után, jóban-rosszban hű társával, feleségével Győrben kezdtek új életet; a Győri Erdőigazgatóság műszaki osztályának lett a vezetője. A változatos, sok leleményességet és műszaki tudást, de minimális irodai munkát igénylő munkastílusával nem tudta megszokni a tervezőgazdálkodás hozta hatalmasra duzzadt bürokráciát és nehézkességet, emellett az igazgatóságon jelentéktelen volt a műszaki feladat. Elfogadva a győri tervező vállalat ajánlatát, átment oda műszaki osztályvezetőnek. Itt mindjárt testére szabott munkát kapott, mert jött a mezőgazdaság átszervezése, majorok, istállók építése: 180 épületet kellett megtervezni és megépíteni 8 hónap alatt, hónapokig hajnaltól késő éjszakáig dolgozott egy mérnök kollégájával. A kivitelezők gyakran hamarabb voltak ott, mint ahogy helyszíneltek volna.

Egy időre nyakába varrták Sztálinváros építésének tervfőnökségét is. A terveket átnézve talált egy tanulmánytervet a partfal megerősítésére. Amikor átadta utódjának a terveket, a partfal megerősítésre külön felhívta a figyelmet, felvázolva a tervek hátlapjára a valószínű leszakadás ábráját. Nem csinálták meg a partfal megerősítést és a partfal pár év múlva leszakadt, mert a rabokkal, jöttment emberek tömegével épített sztálinvárosi vízvezeték- és csatornahálózat mindenütt eresztett és átáztatta a lösztalajt. Innen ment nyugdíjba, de még sokáig dolgozott a tervező intézetnél.

Amikor végleg felhagyott a munkával, átadta magát a horgászszenvedélyének. Vett magának egy motorcsónakot és délutánonként járta a Duna szigetvilágát, élvezte a természet szépségét, figyelte a halak mozgását. De megpihenni végleg még most sem tudott; közben tanulmányozta a vízrajzi viszonyokat, cikkeket, tanulmányokat írt a tervezett nagyszabású műszaki munkákról.

De nemcsak országos ügyekkel foglalkozott. Érdekeltek Győr városának problémái, ügyes-bajos dolgai, az embereket

bosszantó hibák, könnyen kijavítható hanyagságok; megjegyzéseit, javaslatait esetenként közzétette a helyi lapban is.

Tevékeny és hosszú élete utolsó pillanatáig jobbra, otthonosabbá, emberibbé akarta tenni az őt körülvevő világ azon kis részét, amelyben élt, dolgozott, alkotott.

Hiszem, hogy tanulságos életének egy-egy mozzanata eszébe fog jutni azoknak, akik ismerték vagy hallottak róla és indítást kapnak példájából, hogy egy-egy konkrét esetben – kézlegyintés helyett – az emberekért való cselekvést válasszák.

Ezekkel a gondolatokkal búcsúzom: Isten veled Pali bátyám. Nyugodjál békében.

Dr. Madas András

□

Witt Lajos erdőmérnök, az Ugodi Erdőgondnokság volt vezetője (1898-1994)

1898. május 30-án született Bátorkeszin (Esztergom megye, ma Szlovákia). 1925-ben szerzett erdőmérnöki oklevelet. 1926-tól dolgozott a Pápa-Ugodi Uradalomban a háború végéig. Az erdőszet területén erdőrendezési, vasúttervezési és erdőgondnokság-vezetői munkát végzett. Ő tervezte az iharkúti erdei vasútvonalat Mórcháztól kiindulva. 1930-tól az Ugodi Erdőgondnokság vezetője. Háború után a Győri Állami Erdőigazgatóságon erdőművelési előadó, majd 1951-ben Sopronban az ERTI Kísérleti Állomásának vezetője.

Munkái: A korszerű erdei maggazdálkodás bevezetése, magtermő állományok kijelölése az egész ország területén erdeifenyő és tölgyfafajokra. Emellett a Soproni Egyetemen meghívott előadóként vadgazdálkodástant oktatott és egy 480 oldalas jegyzetet készített.

1956 novemberében családjával külföldre távozott. 1957-től a kanadai Brit Columbiái Egyetem (U.B.C.) Zoológiai Intézete Gerinces Múzeumának kurátora 1972-ig, nyugdíjba vonulásáig.

A múzeum teljes anyagát tudományos rendszertan alapján összeállította és több ezer példánnyal gyarapította saját gyűjtésből és cserékkel. A csontváz-gyűjteményt két teljes bálnacsontváz preparálásával bővítette.

Nyugdíjba vonulásakor a „Gerinces múzeum örökös tiszteletbeli kurátora” címet kapta egy díszes kulcsomóval, mely szabad belépést biztosít a múzeum helyiségeibe és a laboratóriumokba.

1986-ban kapta gyémántdiplomáját.

Meghalt Vancouverben 1994. november 13-án.

Hamvait kívánságának megfelelően 1998. augusztus 28-án helyezték el az ugodi erdőben. A helyet a továbbiakban Witt-kilátónak fogjuk nevezni és az üzemi térképen jelölni.

Nyugodjék békében!

Sipos Péter
Ugodi Erdőszet

1998. október 1-től új OEE tagok

Mihályka Tibor (Kecskemét), Czuczor Tamásné (Sárospatak), Angeli Edig (Zalaegerszeg), Bertók Győző (Zalaegerszeg), Békési Judit (Zalaegerszeg), Hajba Zsuzsanna (Zalaegerszeg).

